

правима парламента пре свега према влади и то је свакако најјаче оружје које има извршна власт у својим рукама. Применом овог средства се изазива политичка арбитража народа јер се на новим изборима очекује да народ или потврди или ускрати поверење постојећој парламентарној већини. Поред распуштања парламента, извршној власти стоје на располагању и друга средства утицаја на парламент, као право обраћања – говора на седницама парламента као и извесна права у погледу сазивања и закључивања сесија парламента. Нарочито је ефикасно средство утицаја на парламент – право владе да постави питање свог поверења пред њим и то она чини у разним ситуацијама када нпр. парламент жели да усвоји или не један закон или други акт, предложени буџет или да одложи дебату о неком питању. Применом овог средства, влада врши притисак на парламент и значајно јача своју позицију у систему власти. Сходно дефиницији парламентаризма да је то режим који почива на једној гипкој подели власти, произилази да то значи: 1) постојање области у којима заједнички делују разни државни органи, и 2) постојање средстава узајамног притиска једне власти на другу. За механизам парламентарног система власти је битно успостављање односа између парламента и владе и обезбеђење потребне равнотеже њиховом функционисању. Парламент не сме да влада уместо владе него само да је надзире, а влада опет не би смела да се меша у законодавне послове – да их преузима од парламента и уместо њега доноси законе. Како у животу ништа није идеално, има и случајева где влада доминира, води главну реч у управљању државом, док је ређа ситуација да парламент преузима владине послове јер по природи ствари није подесан за доношење брзих оперативних одлука. Зато за стабилност парламентарног система није добро ни да влада води парламент ни обрнуто, да парламент заповеда влади, него је потребна њихова равнотежа: да нико трајно не сме да превлада и оствари надмоћ у систему. Без обзира на поједине разлике и модалитете парламентарног система, сви ти различити облици се ипак препознају по одређеним карактеристичним обележјима која их одвајају од других система власти. Та најглавнија обележја парламентарног система су: 1) активни и утицајни парламент; 2) сарадња између законодавне и извршне власти; 3) бицефална подела извршне власти на институцију шефа државе и владу; 4) овлашћења шефа државе да стварно или формално именује шефа владе (премијера); 5) индивидуална министарска одговорност и колективна одговорност владе пред парламентом; и 6) институција премапотписа (министра, премијера или владе) без које шеф државе не може доносити